

EL POBLE: CATALA

Any III Núm ... 311 PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTHECA CATALUNYA Y NACIONES IBERIQUES. 4 pessetes trimestral PAISOS DE UNIO POSTAL. 9 pessetes trimestral

Barcelona, dijous, 20 de desembre de 1906

REDACCIO Y ADMINISTRACIO: PLASSA SANTA AGNA, 17. PRAL.-TELEFON 723

PREUS DE SUSCRIPCIÓ a un volum trimestral de la nostra BIBLIOTHECA CATALUNYA Y NACIONES IBERIQUES. 5'00 pessetes cada mes

5 Cts.

OBSEQUI HUMANITARI

Les persones que sofreixen Neurastenia, Clorosi, Inapetencia, Debilitat general, palpitations del cor, y demés malalties nervioses, recobrarán rápidamente la salut per-
FOSFO GLICO-KOLA Dimecra, que recomanen els metges més eminents.—S'ENTREBANA GRATIS una mostra d'aquest MARVELLÓS TONIC RECONSTITUENT (en elegant caixa metàlica) a tota persona que ho solliciti del autor Dr. B. Doménech.—Ronda de Sant Pau, 71, L'armaria.—BARCELONA.

MAQUINARIA MODERNA PERA TOTES LES INDUSTRIES

DAVID FERRER Y CIA S. EN CTA.
ESCUDELLERS, 6-BARCELONA

AFECCIONS DE LA PELL Y CABELL Dr. Umberto

dos Hospitals de París y Berna.—Ca-
nada, 20. De 11 a 1 y de 7 a 8.—Extri-
pació radical del pel moixi.—Rayos X.
—Fototerapia cutànea.

MALALTIES DE L'ESTOMAC

Medicament modern, segur y inofensiu

QUIMOSINA SOLER

Allivi ràpid en els dolors d'estómac, dispepsia, flatos, boca acre, males digestions, gastralgies, alga de boca, vòmits còlics y inapetència

EL RECOMANEN TOTS ELS METGES

— DEMANIS EN LES PRINCIPALS FARMACIES. —

COSMOS FOTOGRAFICO



Especialitats ab caràcter exclusiu:

Plaques negatives "Cadett", (les millors).
Plaques positives "Cadett", (les millors).
Paper celoidina mate y brillant Satrap.
Paper bromur mate y brillant Satrap.
Paper bromur "Cosmos", (plati mate).
Postals celoidina mate y brillant Satrap.
Postals bromur mate y brillant Satrap.
Postals bromur "Cosmos", (immellorables).
Postals "The Brom", (article reclam).

DR. C. COSTA

Especialista en malalties de la gola, nas y orelles. Consulta de 2 a 5 dies de festa de 11 a 12.—Corts, (Granvia, núm. 638, primer. (prop del Passeig de Gracia).

MOSAICS E F. ESCOFET & C

Ronda Sant Pere 8

LLIBRERIA ANTIGA Y MODERNA

RONDA UNIVERSITAT, 13

GRAN ASSORTIT EN LLIBRES CATALANS

LLIBRES FRANCOSOS • NOVELTATS

Obres de filosofia, sociologia, etc., etc., de Ribot, Fouille, Guyau, Le Dantec, Spencer, etc., etc., de la casa Felix Alcan, de París.

Dr. MARTINEZ AMADOR Vies urinaries y poll, BAIGS X.—Plassa Catalunya, 23. De 11 a 12 y de 3 a 5 y 1/2. Pera obrers: Rda. St. Pau, 39, de 6 a 7 y 1/2

PELLETERIA LA SIBERIA

20, Carrer Santa Agna, 20

Existencio en colls de marit, chinollia, astrakhan y mongolia.—Jaquetes y abrics lous de Hudson, astrakhan Persa i Caracul.—Variet assortit en bols de ploma.—

PABU FINE ON PARIS FRANÇAIS

Clinica de Vies Urinaries y de la Matriu

Dr. Espinosa de los Monteros

Metge de l'Hospital del Sagrat Cor

Corts, 625 (entre Claris y Lauria), de tres a cinc; dies festius, de onze a dotze.

Consulta pública: Carme, 35, entressol; de set a nou del vespre

Per una major justicia

El polític de les colles dinastiques no saben tenir aquella noble generositat que fa perdonar els defectes y les faltes dels homes. Són petits, són mesquins en tot. En llur ànima aixerrada no hi caben els grans moviments sentimentals, redemptors de naens comesos. Cal-

Això's ha passat ara ab l'amnistia. Donada a temps, quan la ferida, fresca encara, no havia tingut temps d'enverinar-se, hauria pogut esser balsem que arribés a cicatrizar-la. Es clar que nosaltres no hauríem deixat de lluitar ni un sol moment, però'l triomf de les nostres aspiracions, per l'aconsegüiment d'aquella ampla autonomia que es indispensable al complet florir y granar de la nostra vida col·lectiva. Més les condicions d'aquesta lluita, cada dia més aspra, cada dia més violenta, podien haverse modificat, les relacions entre ells y nosaltres suavitzar-se. En comptes de la guerra encesa d'ara, guerra de mutues, d'inevitables ofenses y injustícies, podia venir una lluita pacífica d'idees, un estudiarse y comprendre's mutuament, precursor d'un harmoni evolucionar dels problemes nacionals vers una solució de justicia.

Així podria haverse evitat, allunyat el altre no,—la violenta topada, la topada fatal de l'esperit de la vella política espanyola, dogmàtic y absolutista, ab l'esperit modern català, obert a totes les transformacions, a totes les llibertats.

Més en comptes d'això, en comptes de treballar pera fer possible aquest apaïgament que transformés de mica en mica el conflicte brutal en letia y ordenada evolució, sembla que treballin tant sols pera enfundir més y més els antagonismes naturals que ja'us separan, ab tots els odis nascuts de sempre noves ofenses, de sempre noves burlas, de sempre noves persecucions. No sols no donaren espontàniament l'amnistia quan ara hora, sinó que, ni després de demanar-la temps y temps, ni després d'haver-la promesa davant del Congrés, ni després d'haver-la fet gruar setmanes y setmanes, l'han donada com era de llei, amplia, absoluta, generosa, tal com s'havia demanat, tal com teníem dret d'esperarla.

Es cert que l'havíem demanada especialment pera les víctimes de la llei de jurisdiccions, perquè, essent aquesta llei una llei d'excepció, una llei de persecució, les seves víctimes eren les més injustament perseguides. Però l'amnistia no la volíem pera ells no més: la volíem pera tots els suposats delictes d'opinió, pera tots aquells actes o aquelles paraules relacionats ab les lluites polítiques y socials que la llei considera delictuosos. Així s'havia dit ben clarament; s'havia dit en el Congrés, s'havia dit en la premsa, no havíem dit nosaltres en aquestes mateixes columnes.

Més les ànimes mesquines no poden tenir mai grans moviments de generositat. Els homes del Govern y ab ells tots els polítics de les colles dinastiques, tots els hàbils arregladors, de petites dificultats, tots els calculistes a curt terme, han vist solament de l'amnistia l'oposició dels diputats catalans que'n negaria representativa, y l'han projectada tant sols en allò que han cregut podria interessar als diputats catalans. Així han quedat fora dels seus beneficis els suposats delictes d'injúria al rei,—delictes de condemna segura, encara que sigui de subtil interpretació el sentit de les paraules en que's fonamenten, per no esser d'incombúcia del Jurat com els demás delictes d'imprescindible, y han quedat fora també tots els processos y persegucions per qüestions de vagues y altres fets relacionats ab les lluites socials.

Aquesta omisió és sobre tot revoladora. Cal tenir en compte que an els obrers ja s'els havia fet promesa d'incloure aquells delictes en l'anterior indult, que la promesa fou feta per un Govern lliberal que eren ministres d'aquell Govern alguns dels que ara també ho són. Doncs malgrat això, ni aquells delictes s'incloueren en l'indult passat, ni han sigut compresos en l'amnistia present. Per què? Per la senzilla raó de que els obrers no disposen d'una força parlamentaria que pugui comprometre, ab la seva obstrucció, la vida del ministeri. Què se'ls en dona als polítics de les colles dinastiques menar a la paraula donada? Animes petites, aixarreades, sols se preocupen de lo que pot fer llarga o curta llur estada en el poder.

Y bé, podem deixar sense defensa als desvalguts? Podem desentendre's nosaltres de tota mena de solidaritat ab els que també són perseguits per les llurs idees, perquè s'ha reparat les injustícies fetes als més dels nostres perseguits? Oh no! El nostre ideal ha d'esser d'entera justicia. No l'hem de voler pera nosaltres solament: l'hem de voler y la volem pera tot hom.

Havíem demanat que l'amnistia fos amplia, que comprengués a tots els que sofrien persecució per llurs idees, y hem de persistir en la demanda. Els diputats catalans y els de la minoria republicana tenen el dever d'exigir que'l Govern compleixi la paraula donada als obrers, d'obligar al Govern a que extenguís beneficis de la seva migrada amnistia a tots els delictes de caràcter polític o social.

Després de llegir els paràgrafs precedents, cal preguntar vivim en un Estat civil y lliberal, o som súbdivs d'un Estat porvil y inorgànic?

Qui són aquests porvilistes que s'atreveixen a posar un amor propi de classe per damunt de la sobirania del Parlament, per damunt de la sobirania del poble?

Són els esclafits de la sort d'Espanya, són els qui executen actes punibles y després fan promulgar lleis contra les víctimes. Són els qui deturaran la marxa ascendent de Catalunya, si no ve'n República justiciera, a treure de les seves mans el poder usurpat de que avui gaudíem.

Les campanyes antiautonòmiques y antilibertarianes dels diaris militaristes que's publiquen a Madrid demostren prou bé lo que sabem d'exposar. Sempre que aquests diaris parlen de Catalunya y del nacionalisme, ho fan d'una manera que no deixa lloc al dubte. El seu llenguatge és clar y es altiu.

No fa gaires dies llegíem en un d'aquells porvilistes, *El Ejército Español*, un article de la mena suàvil. Estava epigràfic ab els mots expressius de "Proposición indigna" y comentava'l noble intent de don Nicolau Salmerón al voler restablir la legalitat a la nostra terra per la concessió d'una ampla amnistia que comprengués als delictes comesos durant la nit del 26 de novembre de 1905.

L'esperit de referència trapija menyspreu y es tot all'una menassa. Qui l'ha redactat no s'expressa amb una ciutat somesa a les lleis d'un país llibre. S'expressa com un porvilista, com un home venent de que la seva voluntat s'ha d'imposar. Vegeu els llegidors els paràgrafs següents y medita el seu sentit:

"El Ejército es noble, el Ejército es generoso. Teniendo, como tiene, el verdadero sentimiento de su fuerza, no halla inconveniente ninguno en perdonar a los que le ofendieron, una vez reconocido por éstos el error. En la grandeza de su alma no hay lugar para el rencor por eso olvida fácilmente una vez que su indignación se ha satisfecho. De aquí que al ver que se trataba de conceder una amnistia a los separatistas se conmovió de dolor, no se opuso, ni siquiera protestó. Dejó hacer a los Gobiernos, y como en sí mismo, en su propósito afirmado de no permitir nuevas ofensas tiene su fuerza toda, se ha podido observar su circunspección, su actitud dignísima tan francamente como en este asunto. Obviando a esas ideas dominantes en la Institución armada, nosotros, que tenemos la pretensión de ser órgano de ella en el estado de la Prensa, nada hemos dicho tampoco. Nos parece un error de los políticos la concesión de esta amnistia. Pero, más allá de las frases con trapdientes a los que los concesionarios persiguen, de ellos será la responsabilidad. Del Ejército no."

Los Gobiernos que han pasado sobre esto con los solidaristas catalanes no han tenido, sin embargo, en cuenta que para clara clase de gentes toda concesión, aun cuando represente un acto de grandeza de alma, se toma como una muestra de debilidad y de lugar al orgullo y a la frivolidad. Recibir la marea no la toma como tal, sino como un tributo a su fuerza que supone reconocida. Se engrían y se forjan ideas falsas acerca de su verdadero valor. En este concepto, toda gracia es concedida en el momento en que se hace a destiempo, como va a hacerse la amnistia.

Però què desitja de la proposta del señor Salmerón? Què no protesta energicament contra lo que en el fet de la minoria republicana del Congrés, llevat de odios atípics y de rencors inextinguibles, ha llegat a ser una obsesión? ¿A què pinta imposar-se que en un acte de perdonar a los que le ofendieron, una vez reconocido por éstos el error, se falten a los principios que delinquieron, a los que insultan a la Patria, a los que escarnecen al Ejército, pudieran mezclarse a los que no hicieron más que salir en defensa de su reputación manchada y de la Patria escarnida? ¿Qué espíritu de justicia puede invocar el señor Salmerón para confundir en un mismo haz los ofendidos y los ofensores, los patriotas probados y los anapatriotas conocidísimos que fueran a enseñar al señor Salmerón para figurarse que podía imponer al Gobierno una senda tan vergonzosa y, sobre todo, tan expuesta y peligrosa?

Los reunidos aquí, según el mismo señor Lerroux, dejaron sólo a su jefe en la desastrosa propuesta. Hieron bien. No conviene jugar con el Ejército.

Però el adio hecho de haber quien tales cosas pida, y sea esta persona tan significada como el señor Salmerón, muestra palmariamente la gratitud que el Gobierno por su debilidad y el Ejército por su nobleza pueden esperar de aquéllos que piden la amnistia amenazando d'injuriant al que se la ha de conceder.

Després de llegir els paràgrafs precedents, cal preguntar vivim en un Estat civil y lliberal, o som súbdivs d'un Estat porvil y inorgànic?

Qui són aquests porvilistes que s'atreveixen a posar un amor propi de classe per damunt de la sobirania del Parlament, per damunt de la sobirania del poble?

Són els esclafits de la sort d'Espanya, són els qui executen actes punibles y després fan promulgar lleis contra les víctimes. Són els qui deturaran la marxa ascendent de Catalunya, si no ve'n República justiciera, a treure de les seves mans el poder usurpat de que avui gaudíem.

Les campanyes antiautonòmiques y antilibertarianes dels diaris militaristes que's publiquen a Madrid demostren prou bé lo que sabem d'exposar. Sempre que aquests diaris parlen de Catalunya y del nacionalisme, ho fan d'una manera que no deixa lloc al dubte. El seu llenguatge és clar y es altiu.

No fa gaires dies llegíem en un d'aquells porvilistes, *El Ejército Español*, un article de la mena suàvil. Estava epigràfic ab els mots expressius de "Proposición indigna" y comentava'l noble intent de don Nicolau Salmerón al voler restablir la legalitat a la nostra terra per la concessió d'una ampla amnistia que comprengués als delictes comesos durant la nit del 26 de novembre de 1905.

L'esperit de referència trapija menyspreu y es tot all'una menassa. Qui l'ha redactat no s'expressa amb una ciutat somesa a les lleis d'un país llibre. S'expressa com un porvilista, com un home venent de que la seva voluntat s'ha d'imposar. Vegeu els llegidors els paràgrafs següents y medita el seu sentit:

"El Ejército es noble, el Ejército es generoso. Teniendo, como tiene, el verdadero sentimiento de su fuerza, no halla inconveniente ninguno en perdonar a los que le ofendieron, una vez reconocido por éstos el error. En la grandeza de su alma no hay lugar para el rencor por eso olvida fácilmente una vez que su indignación se ha satisfecho. De aquí que al ver que se trataba de conceder una amnistia a los separatistas se conmovió de dolor, no se opuso, ni siquiera protestó. Dejó hacer a los Gobiernos, y como en sí mismo, en su propósito afirmado de no permitir nuevas ofensas tiene su fuerza toda, se ha podido observar su circunspección, su actitud dignísima tan francamente como en este asunto. Obviando a esas ideas dominantes en la Institución armada, nosotros, que tenemos la pretensión de ser órgano de ella en el estado de la Prensa, nada hemos dicho tampoco. Nos parece un error de los políticos la concesión de esta amnistia. Pero, más allá de las frases con trapdientes a los que los concesionarios persiguen, de ellos será la responsabilidad. Del Ejército no."

Los Gobiernos que han pasado sobre esto con los solidaristas catalanes no han tenido, sin embargo, en cuenta que para clara clase de gentes toda concesión, aun cuando represente un acto de grandeza de alma, se toma como una muestra de debilidad y de lugar al orgullo y a la frivolidad. Recibir la marea no la toma como tal, sino como un tributo a su fuerza que supone reconocida. Se engrían y se forjan ideas falsas acerca de su verdadero valor. En este concepto, toda gracia es concedida en el momento en que se hace a destiempo, como va a hacerse la amnistia.

Però què desitja de la proposta del señor Salmerón? Què no protesta energicament contra lo que en el fet de la minoria republicana del Congrés, llevat de odios atípics y de rencors inextinguibles, ha llegat a ser una obsesión? ¿A què pinta imposar-se que en un acte de perdonar a los que le ofendieron, una vez reconocido por éstos el error, se falten a los principios que delinquieron, a los que insultan a la Patria, a los que escarnecen al Ejército, pudieran mezclarse a los que no hicieron más que salir en defensa de su reputación manchada y de la Patria escarnida? ¿Qué espíritu de justicia puede invocar el señor Salmerón para confundir en un mismo haz los ofendidos y los ofensores, los patriotas probados y los anapatriotas conocidísimos que fueran a enseñar al señor Salmerón para figurarse que podía imponer al Gobierno una senda tan vergonzosa y, sobre todo, tan expuesta y peligrosa?

Los reunidos aquí, según el mismo señor Lerroux, dejaron sólo a su jefe en la desastrosa propuesta. Hieron bien. No conviene jugar con el Ejército.

Però el adio hecho de haber quien tales cosas pida, y sea esta persona tan significada como el señor Salmerón, muestra palmariamente la gratitud que el Gobierno por su debilidad y el Ejército por su nobleza pueden esperar de aquéllos que piden la amnistia amenazando d'injuriant al que se la ha de conceder.

Després de llegir els paràgrafs precedents, cal preguntar vivim en un Estat civil y lliberal, o som súbdivs d'un Estat porvil y inorgànic?

Qui són aquests porvilistes que s'atreveixen a posar un amor propi de classe per damunt de la sobirania del Parlament, per damunt de la sobirania del poble?

Són els esclafits de la sort d'Espanya, són els qui executen actes punibles y després fan promulgar lleis contra les víctimes. Són els qui deturaran la marxa ascendent de Catalunya, si no ve'n República justiciera, a treure de les seves mans el poder usurpat de que avui gaudíem.

Les campanyes antiautonòmiques y antilibertarianes dels diaris militaristes que's publiquen a Madrid demostren prou bé lo que sabem d'exposar. Sempre que aquests diaris parlen de Catalunya y del nacionalisme, ho fan d'una manera que no deixa lloc al dubte. El seu llenguatge és clar y es altiu.

No fa gaires dies llegíem en un d'aquells porvilistes, *El Ejército Español*, un article de la mena suàvil. Estava epigràfic ab els mots expressius de "Proposición indigna" y comentava'l noble intent de don Nicolau Salmerón al voler restablir la legalitat a la nostra terra per la concessió d'una ampla amnistia que comprengués als delictes comesos durant la nit del 26 de novembre de 1905.

L'esperit de referència trapija menyspreu y es tot all'una menassa. Qui l'ha redactat no s'expressa amb una ciutat somesa a les lleis d'un país llibre. S'expressa com un porvilista, com un home venent de que la seva voluntat s'ha d'imposar. Vegeu els llegidors els paràgrafs següents y medita el seu sentit:

"El Ejército es noble, el Ejército es generoso. Teniendo, como tiene, el verdadero sentimiento de su fuerza, no halla inconveniente ninguno en perdonar a los que le ofendieron, una vez reconocido por éstos el error. En la grandeza de su alma no hay lugar para el rencor por eso olvida fácilmente una vez que su indignación se ha satisfecho. De aquí que al ver que se trataba de conceder una amnistia a los separatistas se conmovió de dolor, no se opuso, ni siquiera protestó. Dejó hacer a los Gobiernos, y como en sí mismo, en su propósito afirmado de no permitir nuevas ofensas tiene su fuerza toda, se ha podido observar su circunspección, su actitud dignísima tan francamente como en este asunto. Obviando a esas ideas dominantes en la Institución armada, nosotros, que tenemos la pretensión de ser órgano de ella en el estado de la Prensa, nada hemos dicho tampoco. Nos parece un error de los políticos la concesión de esta amnistia. Pero, más allá de las frases con trapdientes a los que los concesionarios persiguen, de ellos será la responsabilidad. Del Ejército no."

Los Gobiernos que han pasado sobre esto con los solidaristas catalanes no han tenido, sin embargo, en cuenta que para clara clase de gentes toda concesión, aun cuando represente un acto de grandeza de alma, se toma como una muestra de debilidad y de lugar al orgullo y a la frivolidad. Recibir la marea no la toma como tal, sino como un tributo a su fuerza que supone reconocida. Se engrían y se forjan ideas falsas acerca de su verdadero valor. En este concepto, toda gracia es concedida en el momento en que se hace a destiempo, como va a hacerse la amnistia.

Però què desitja de la proposta del señor Salmerón? Què no protesta energicament contra lo que en el fet de la minoria republicana del Congrés, llevat de odios atípics y de rencors inextinguibles, ha llegat a ser una obsesión? ¿A què pinta imposar-se que en un acte de perdonar a los que le ofendieron, una vez reconocido por éstos el error, se falten a los principios que delinquieron, a los que insultan a la Patria, a los que escarnecen al Ejército, pudieran mezclarse a los que no hicieron más que salir en defensa de su reputación manchada y de la Patria escarnida? ¿Qué espíritu de justicia puede invocar el señor Salmerón para confundir en un mismo haz los ofendidos y los ofensores, los patriotas probados y los anapatriotas conocidísimos que fueran a enseñar al señor Salmerón para figurarse que podía imponer al Gobierno una senda tan vergonzosa y, sobre todo, tan expuesta y peligrosa?

Los reunidos aquí, según el mismo señor Lerroux, dejaron sólo a su jefe en la desastrosa propuesta. Hieron bien. No conviene jugar con el Ejército.

Però el adio hecho de haber quien tales cosas pida, y sea esta persona tan significada como el señor Salmerón, muestra palmariamente la gratitud que el Gobierno por su debilidad y el Ejército por su nobleza pueden esperar de aquéllos que piden la amnistia amenazando d'injuriant al que se la ha de conceder.

Després de llegir els paràgrafs precedents, cal preguntar vivim en un Estat civil y lliberal, o som súbdivs d'un Estat porvil y inorgànic?

Qui són aquests porvilistes que s'atreveixen a posar un amor propi de classe per damunt de la sobirania del Parlament, per damunt de la sobirania del poble?

Res d'això. Anc que no fos sinó pera donar el goig de poder llur llur vestit blanc a les futures robes de la poesia, anc que no fos més que pera poder donar-les la joiosa llusió de regnar un petit instant per la llur bellesa sobirana, convindria conservar els Jocs Florals. Més aquests tenen encara una altra missió que complir, tenen l'alta missió d'escampar per tot el volt de Catalunya l'amor a la llengua catalana, l'amor y'l respecte als artistes que la treballen y l'embeleixen.

Y heus aquí perquè he cregut necessari posar en evidència les ridícules, les mesquineres dels Jocs Florals presents. Si aquests han de complir la missió d'enaltiment dels nostres líters y de la nostra literatura, que es llur única raó d'existència, cal de primer comensar per fer que les recompenses a l'obra de prosaires y poetes siguin realment enaltidores, que tinguin un valor real, un valor que fassi entrar pels ulls a la massa dels no iniciats la valua de les obres premiades.

Ab les flors y violes d'ara, ab els objectes d'art de guardarroba que's donen actualment, quin respecte volen que inspiri'l poeta, si tothom sap que'l seu treball es pagat en public concurs ab un llibre venturer o ab un ninot de pasta? Pel públic no iniciat, per la massa de gent que no té cap mena de cultura artística ni literària, y, desgraciadament, aquesta es majoria en la nostra terra, un treball artístic o literari val per lo que es pagat. Y sols pagant bé la feina de prosistes y poetes lograrem que siguin considerats en lo que valen, que tinguin als ulls de la gent l'estat civil que avui no tenen, que no siguin tinguts per gaudits de professió com ara ho són.

Quelcom s'ha fet ja en aquest sentit. La Festa de la Bellesa celebrada a Palafrugell y Figueras, ab els seus respectables premis en mèdies, iniciaren la renovació. Y aquesta és de creure que continuará exultent cada vegada més.

Així mateix un eximí poeta lleidatà contava la radical transformació de que han sigut objecte's els establs dels Jocs Florals de Lleida. En ells ha quedat suprimida aquella trinitat tradicional de flor, viola y englantina. Els tres premis ordinàries del Consistori estaran consagrats: un a la poesia, altre a la prosa literària y l'altre a la prosa científica, historia o filologia. Y els premis, excepte'l primer que serà la consuetudinària flor natural, consistiran en quantitat en metàl·lic.

Es de dir que els adjunts lleidatans no han portat fins al seu terme natural la transformació, conservant, si volien, la flor natural, però acompanyant-la de quelcom més substancial. De totes maneres confiem que aquest complement a llur bona obra no trigarà molt a venir, y es de creure que'l bon exemple per ells donat s'escamparà arreu de Catalunya.

J. PONS Y PAGÉS

Política estrangera

EL CULTO CATOLIC A FRANSA

El qui volgueren provocar la guerra religiosa a la República Francesa han vist fracassar els seus projectes. Semblava imminent y inevitable la topada violenta de l'Església catòlica y l'Estat lliure, després de les ordres comunicades per Pius X a l'episcopat francès. Però's governants de la Fransa han desfet la nuvolada menassadora. Els més optimistes no podien esperar una millor solució del conflicte que la preconizada per M. Briand en el projecte de llei presentat a la Cambra.

Incerta y anòmla, la situació actual del plet entre Fransa y Roma devia aclarirse. El plet ha refusat al règim establert l'interès en la llei de separació, ha manat que's deixessin incompletos totes aquelles disposicions legals que no li han semblat bé. La democràcia francesa promulgà una reforma concedint certs privilegis a l'Església romana; aquesta no acata la reforma... A conseqüència de l'actitud dels catòlics, la llei de 1905 necessita disposicions noves que fixin el règim de l'avenir. El demor projectat del ministeri Clemenceau respecte a la necessitat esmentada. El resoldrà'l difícil problema de l'organització del culte catòlic, que's volia fer servir de pretext pera portar als francesos a una guerra civil.

D'aquesta manera les temences s'esvaeixen. No podrà haver-hi els avalots y's desordres greus que algú desitjava, y la Fransa radical no s'ha mogut de l'espera angusta del dia. No ha nedit a les lluites tumultuoses del carrer...

En el preàmbul del projecte acordat pel Gabinet, s'exposen els motius de la llei y se explica'l contingut de la mateixa. Els paràgrafs que tradueix a continuació són suficients pera donar idea de les noves disposicions legals que'l Parlament francès apravà:

"Desde'l moment en que l'Església catòlica renuncià al règim especial que resulta de la legislació de 1905 y'naga a constituir-se'n associacions culturals apes para rebre'n els beneficis dels establiments escolàstics, el Govern entén que cau sota l'imperi del dret comú y ha de preveure l'exercici del culte per associacions constituïdes segons la llei de primer de Juliol de 1901. Així la legislació ofereix noves facilitats als qui vulguin, lliurement y tranquil·lament, practicar la seva religió."

El culte públic podrà esser exercit tant per les associacions culturals que conserven tots els privilegis de la llei de 1905 o per associacions de dret comú creades segons la llei de 1901, com per reunions públiques que's podran celebrar per iniciatives individuals, en virtut del dret comú establert per la llei del 30 de Juny de 1881.

Proposem que l'Església torni els bens que's destinaven a les associacions culturals, en profit dels establiments comunals de socors o de beneficència, entencions que sense esperar el vot de aquesta llei, els Cons destinats a un objecte diferent de l'exercici del culte (caritatiu o docent, per exemple) seran tots seguitats entregats pel Govern als establiments públics o d'utilitat pública que tinguin una finalitat adequada."

De la mateixa manera els departaments y les municipalitats propietàries dels arxibis, biblioteques, prebendes y seminaris, entraran, per efecte del nostre projecte, en possessió lliure, immediata y definitiva dels seus immobles."

El culte destinat a l'exercici del culte seran posats a la disposició dels qui exercen el culte en les condicions determinades per aquest projecte."

En el cas de que no s'hagin constituït les as-

ciacions, les Esglésies restaran obertes als fidels y als ministres del culte que li vulguin practicar la seva religió. Més en aquesta hipòtesi, els uns y l'altres ocuparan l'edifici sense cap títol jurídic fins que hagin atés les prescripcions legals.

Convé observar que'l sol fet de la no constitució d'associacions culturals farà perdre'l benefici excepcional dels seus beneficis per vuit anys als eclesiàstics que exercen el culte als municipis de menys de 1.000 habitants. Els clergues als quals s'han concedit aquestes subvencions són en nombre de 13.000.

El Parlament, votant el projecte que li presentem, fortificarà l'obra de la separació de les Esglésies de l'Estat y assegurarà l'aplicació d'un règim que sigui el de la llibertat, ab les soles restriccions exigides per l'ordre públic."

En la part transcripció de l'exposé de moltes que acompanya al projecte, s'hi contenen les disposicions capítols del mateix, que venen a declarar la legalitat vigent en la qüestió relativa al culte catòlic.

L'Església tornarà als bens que utilitzaven els seus establiments religiosos y 13.000 abels deixaran de percibir les quantitats que li hi senyalava la llei de separació. Però les Esglésies no seran tancades, encara que no se hagi fet la declaració disposada en la llei de 1881. Ningú tindrà motiu pera parlar de martiris...

En aquestes condicions, l'irada protesta dels catòlics no pot produir-se. L'anunciada lluita heròica s'evitarà. Tota la trágica resistència dels racionals francesos haurà quedat reduïda a l'acte simbòlic de arietar les portes que han tirat el cotxe del cardenal Richier.

A. R. V.

NOTES AL DIA

Els paràsits per forsa

A la Cambra francesa M. Reinach ha fet un bon discurs contra lo que anyora se'n deia aquí a Espanya l'«omnipotència», y l'«arbitrarisme» de la Cambra, el cronista de la gracia ben ponderada y eminentment francesa que's diu Hurdin, posant al costat de les estadístiques de M. Hurdin que promou moltes coses y no cambien en les habituds restrictives de la família a Fransa. «Massa poques criatures y massa empleats» és la fórmula que dona l'Hurdin com un tret essencial, y que és més justa de lo que ell mateix se figura.

(no pot essorir el fet de que una Espanya es governi per se sola) han desaparegut, ni la pretenuda ennobilitat de l'«unificació» estabrida, mal nomenada nacional, han pogut vindre a més odiolats, els primers, els privilegis, pux llavors provenien de la voluntat del Poble i a les lurs necessitats s'adaptaven, mentre que el segon, el de la voluntat del Poble, que, una vegada més, per por i altres consideracions, donava la seva favor a les deus de justícia envers una Espanya o una de lurs ciutats, oblidant a Espanya o a totes les restants com si no contribuïssin a suportar les càrregues. L'unificació estatista no és ben ridícula, després d'això.

«Per la nostra terra, que paga molt bé lo que li pertoca i més, té l'Govern un carter de projectes, que restaran projectes, i a les darreres se tornaran aplicacions i l'altres de signa. Però això és quel centralisme està ajudant».

«Ch... És que les valencians som molta cosa. Si prescindiem de lo accidental (formes de govern i personalismes) per juntar-nos en la defensa de lo essencial (autonomia de València) formant tota una Solidaritat inextinguible, que done per al Govern centralisme i nosa fassa respectables, a la nostra Terra i a nosostres, altra cosa seria».

«Quin delirament de fer el caldo bô al Govern, prescindiend de oïls entre germans i juntant-nos a defensar la llibertat de la nostra Terra?».

Associació Nacionalista Radical «Progrés».—Avui, a dos quarts de deu, en el local d'aquesta entitat, el senyor Sebastià Mantaner donarà una conferència, quinta de la sèrie, sobre assumptes sociològics, parlant del tema «Proprietat».

Girona.—El nostre confrare el periòdic catalanista *«La Girona»*, parla d'haver celebrat en el local del Centre Catalanista de Girona una reunió per constituir en aquella capital un nou centre catalanista.

Comissió de Solidaritat Catalana.—Havent sigut preguntada aquesta Comissió sobre l'èxit que mereixi cert subjecció que en nom de la solidaritat se dirigís a socors i particularment reclamant alguns subvencions com pago d'una diplomàcia que mal ésser expedit, la Junta de Solidaritat Catalana ens prega que fem públic que al per aquest ni per altre concepte ha facultat a ningú per cobrar la més petita quantitat.

Lo que avisen gustosos a nostres llegidors per que estigui sobre avis totes aquelles persones o corporacions que puguin essor víctimes de certs embudadors.

Rectificació.—Per errada de col·locació aparegué en el número d'ahir que en la conferència donada al Centre Regionalista «Roberts», de Martorell, pel senyor Roig y Pruna, se tracta del tema «Tradicionisme i República», essent així que devia dir «Nacionalisme i República». Consta així.

Centre Republicà Federal del districte VII.—Aquesta entitat del Poble Sec, carrer de Cabanyes, 35 y 37, celebrà una reunió general avui, a les nou del vespre, per tractar dels assumptes següents: Aprobació de l'estat de comptes, renovació de la meitat de la Junta directiva i assumptes generals.

Informació de Catalunya

La Selva.

SANTA CRISTINA D'ARO.—Desgraciadament en aquesta població encara hi domina l'«estel» que, per medi dels seus petits servidors, no pot cessar de molestar als que tenen el bon gust de no esser esquilats.

El carter de Santa Cristina, protegit del gran que de la província, se cuida molt bé de repartir la correspondència entre tots aquells que encara creuen en l'esmentat *«estel»*, o al menys esperen d'ell alguns favors; però quan se tracta de ciutadans prou dignes per declarar públicament la seva antipatia envers el personatge fustegat, que tanta mala ha causat en totes aquelles contrades, aleshores el carter enciclista se descloua la correspondència a l'administració de Correus.

Així s'ha donat el cas de quedar en aquesta oficina els diaris corresponents a tota una setmana, dirigits a persona gens afecta a la política ruralista. Y a l'última s'ha volgut tornar, s'ha vist obligat a anar personalment a cercar-los a l'administració.

Per ara cridem l'atenció de l'administrador de Correus de la província de Girona, per que s'entori de com complex el seu dever el carter de Santa Cristina d'Aro.

Si aquest següent en la seva conducta, causant perjudici als veïns que no formen en la política catalanista, ens vorem obligats a tornar a parlar de l'assumpte i a puntualitzar més alguns fets.

LLIBRES NOUS

AROLF ALBERT.—Missir Lluís Pons de Icart. — Biografia llegida en la festa inaugural de l'«Ateneu de Tarragona», la nit del 23 de setembre de 1906, per son autor. Un fascicle de 28 pàgines, editat a l'«Estamp. Sagrassà, Tarragona, 1906».

L'illustrat redactor de *«La Vanguardia»*, don Adolf Alegret, encara té a les seves mans, el tractat del Consell Directiu de l'«Ateneu de Tarragona», una notable biografia de l'«insigne historiador tarragoní del segle XVII, missir Lluís Pons de Icart. Ara! treballa suau i ha sigut imprès y d'ell s'han rebut dos exemplars en la redacció d'EL POBLE CATALÀ.

La meua condició de tarragoní de tarragoní entusiasta de les coses de la meua ciutat natalina—m'ha valgut la comanda d'ocupar-me en aquestes pàgines de l'obra del senyor Alegret.

He llegit la biografia del Pons de Icart, y a la lectura n'he tret una impressió ben agradable. El senyor Alegret dona a conèixer la personalitat de l'«Ateneu» amb detalls inconneguts fins ara, que ell ha cercat quietament, pacientment, en les biblioteques laborintiques y en els arxius polsosos y oblidats. Mores a les investigacions fetes per l'autor del fascicle, ha quedat reconstituïda en lo possible la vida de l'historiador de les «Grandes de Tarragona», de qui molts catalans semblen conèixer el nom, y ab prou feines.

Les notes biogràfiques estan avalorades per encertats judicis crítics relatius a les diverses obres del Pons de Icart. Y tot això el senyor Alegret ho envoleixa amb un himne a Tarragona, la seva patria, p'ra que ell sent un intens amor y una admiració profunda.

Reb'l senyor Alegret la meua sincera enhorabona. És digne d'elogi la seva obra esmentada y mereix per ella l'agraïment de tots els tarragonins y de tots els catalans.—A. R. V.

SUSCRIPCIÓ

FERRA OPENA D'UNA BANDERA AL PERIÒDIC RADICAL «LA TRALLA».

Soma anterior, 229'60 pessetes.

Alumnes de l'«Escola d'Arts i Indústria y Belles Arts de Barcelona (Llotja)».

Josep Ribot, 0'10.—Josep Beltran, 0'10.—Josep Pàmies, 0'10.—Marell Riera, 0'10.—Josep Sancho, 0'25.—Benet Velez, 0'10.—Antoni Brossa, 0'10.—Jaume Barroja, 0'10.—Maria Guàrdia, 0'10.—Maria Juncadella, 0'10.—Pilar Portella, 0'10.—Bonaventura de Gual, 0'10.—Miquel Torrens, 0'10.—Antoni Vall, 0'10.—Marell Pons, 0'10.—Ramón Vilela, 0'10.—Antoni Graspa, 0'25.—Antoni Vilela, 0'10.—Francisco Xumet, 0'10.—Josep Tercel, 0'10.—Andreu Solano, 0'10.—J. B. 0'10.—Marell Castells, 0'10.—Josep Mata, 0'10.—Antoni Mir, 0'10.—Joan Batlle, 0'25.—Enric Jorba, 0'10.—Jaume Estivill, 0'20.—Enric Useloh, 0'10.—Josep Artés, 0'10.—Marell Fontanals, 0'10.—Cil-

l'ant Carreras, 0'25.—Laura Mardé, 0'10.—A. J. 0'25.—Lluís Mestre, 0'20.—Secundí Llagostera, 0'10.—M. C. 0'10.—Joan Caballeria, 0'10.—Tomas Jaque, 0'10.—A. C. 0'10.—Aray, 0'10.—Joan Pueyo, 0'10.—Rafel Ferran, 0'10.—A. Llopert, 0'10.—A. Ferrer, 0'10.—Lleó Solà, 0'15.—Victor Moré, 0'10.—Ramón Laporta, 0'15.—Leopold Resina, 0'15.—Marian Mercader, 0'15.—M. B. 0'5.—Joan Bosch, 0'25.—Ramon Mir, 0'25.—Josep Campeny, 0'25.—Antoni Traveset, 0'10.—Francisco Ruscalleda, 0'10.—Enric Llardent, 0'10.—Rafel Feliu, 0'10.—F. Cañellas, 0'10.—Francisco Soles, 0'5.—Antoni Cullerier, 0'5.—P. P. 0'10.—Cecilia Bec, 0'10.—J. E. 0'10.—Un català, 0'10.—Vicenc Pujol, 0'10.—Urbán Solé, 0'10.—Miquel Cortada, 0'10.—Josep Isern, 0'10.—Marell Morell, 0'10.—M. G. 0'5.—Josep Gomila, 0'10.—Anton Canler, 0'10.—Pere Feliu, 0'25.—Amadeu Virgili, 0'25.—Joan G. Mimó, 0'25.—R. P. 0'10.—Antoni Viladoms, 0'10.—Agust Ferrer, 0'10.—Joan Pons, 0'10.—Antoni Taltà, 0'10.—Cinto Ayat, 0'30.—J. E. 0'10.—P. R. 0'15.—Un botarut, 0'5.

Total, 240'60 pessetes.

Segueix oberta la subscripció.

S'admeten donatius en els establiments dels senyors:

Jaume Sans, Boqueria, 32.

Jaume Campanyà, Corbisa, 23.

Josep Vergés, Argenteria, 64.

Pere Grifoll, Tapineria, 8.

J. Pons, Forja Ferreria, 34.

Jaume Rovira, Argenteria, 39.

Joan Masó, Princesa, 12.

Llibreria «L'Avenç», Ronda Universitat, 20.

Forn de Montserrat, Bar, 82.

«Un catalanista», Ronda Universitat, 23.

«Les 4 barres», Rambla del Mitg, 23.

P. Basilda, carrer de la Canuda, núm. 7, y en el domicili del tesorero: Rambla de Catalunya, 116, segon, primera.

Informació de Barcelona

Carnet d'avui.—A les cinc de la tarda: Sessió a l'Acadèmia de Bones Lletres.—A dos quarts de deu del vespre: Conferència don Rosend Serra al Centre Excursionista.—Conferència don Sebastià Mantaner a l'«Associació Nacionalista Radical «Progrés»».

Hospital de nois pobres.—En el Dispensari de nois pobres de Barcelona, que dirigeix el doctor J. Vidal Solares, s'han efectuat durant la present setmana quaranta una vacunacions gratuïtes.

A las Indias, carrer de la Canuda:

Bos noiet des de 150 pessetes.

Abrils models • 15'00 •

Vestits de llana • 4'00 •

Mantes • 1'00 •

Teatres.—Wanda Landowska, famosa artista polonesa, donarà el diània, dia 31 del mes que s'acaba, un concert en el teatre Principal.

El crític més anomenat de l'«Extranger» fustegat d'aquesta artista grans elogis, dient de ella que dona a les obres que executa una interpretació ben personal y justa.

En el programa que s'anuncia per aquest concert, hi figuren obres de Bach, Couperin y Rameau, que Mme. Landowska, tan admirablement en el «clavé» y en el piano.

Lotions higiéniques, Parfums superflins.—Gardénia, Orkidees, Violettes d'Espagne, etc., etc. *Fogans Català, Gràvia, 615*

Santoral.—Sant del dia: Sant Domini, apòstol.

De l'Ajuntament

Per la Comissió de Pares y Jardins.—Dirigides en aquesta Comissió han rebut d'estimats amics nostres d'Hosfrances, les següents quantitats que reproduïm:

«En el districte sud d'aquesta ciutat, en el lloc que temps a venir ha d'ésser la plaça de Espanya, on l'encreuament de les espallades vics Cortes Catalanes, Marqués del Duero y Creu d'Albà, y pronunciant una suau penitència a la montanya de Montjuïc, hi existeix un gran espai de terra abandonat y convertit en dipòsit de tota mena d'escombraries».

«Aquest espai de terra que's troba situat en la continuïtat de les poblacions barcelonines del Poble Sec y Eixam Xien als llocs d'Hosfrances Bordets y Sans, és un paratge apropiat per a creuar un lloc d'«esbarjo» per a veïns de les esmentades barriades, que són en gran majoria famílies obreres».

«L'Ajuntament s'hauria de preocupar de les necessitats i desitjos dels pobres obrers d'aquestes barriades, condemnats a viure apilats en habitacions esquifides y malsanes».

«Els veïns d'Hosfrances veurien amb molt gust que la Comissió de Pares y Jardins se fixés en el lloc que indiquem y pensés d'instal·lar en ell un Parc o grans jardins, on poguessin trobar, en les hores de descans y en els dies festius, aires als que reforçari els pulmons y recobrar forces per tornar al treball diari».

«El Municipi de Barcelona, que alguna vegada esmersa sos cabals en coses ben inútils, no podria esmersar, quan hom en benefici d'aquells que ab son treball donen esplendor y grandesa a nostra ciutat?»

Subasta.—Ahr va celebrarse la adjudicació de les obres d'«empedrat y construcció d'«accesos dels carrers de Ciscu, Sant Domíng y Santa Eugènia, de Gracia».

El tipu era de 26,764'62 pessetes, havent sigut tres postors y adjudicant el Foment d'Obres y Construccions per 15,500 pessetes.

En representació de l'arcalde assistiren a la subasta els senyors Teixidó y Bastardas.

Visita d'inspecció.—L'arcalde ha donat orde de que's facultatis municipals fassin una visita d'inspecció a la riera d'Horta per veure les condicions higiéniques d'aquell lloc, que sembla ha sigut convertit en dipòsit d'immondícies.

També ha ordenat que una secció de la brigada municipal practiqui la neteja del Bogatell.

Encant.—Presidint-lo regidor senyor Esteve s'ha celebrat l'encant al més dient dels llocs per les barriques de fustres que s'han d'instal·lar al passeig de Colón en la vinya de Sant Domini.

De 81 llocs s'han adjudicat 70, quin import total de 95'25 pessetes.

Els llocs deserts podran esser adjudicats directament per l'arcalde, al mateix tipu de subasta.

Subasta deserta.—Ho ha sigut la de llocs de venda per la fira de llibres veïns, per no haver presentat cap postor.

Concurs de sardanes.—S'ha verificat la subasta per contractar una cobla per el concurs de sardanes.

Passat d'Isabel II y plassa de Palau, y pel dia 29 de desembre, la d'«adquisició de la carretera de Santa Creu de Calafell (Bordeta)».

Per l'arbrat.—L'Associació de propietaris de Sant Carriall ha presentat una instància a l'Ajuntament, demanant que sigui reprobat l'arbrat d'alguns carrers d'aquella barriada.

Festes.—Hausaquí'l programa de les festes celebraran al mercat del Porvenir, de Les Corts.

Dia 21.—Coca-viles, traques, inauguració de l'«Entenament elèctric».

Dia 22.—Jocs infantils. Curses de sacs, cucanyes, etc.

Dia 23.—Ball en el mercat, elevació de globos.

Dia 24.—Traca, ball tardí y nit en el mercat, repartició de premis a les taules més ben guarnides.

Dia 25.—Repartició de bones de carn als pobres de la barriada. A la nit, gran ball al Palau de Belles Arts, al qual l'arcalde del Porvenir convidarà a tots els altres mercats.

En l'impossibilitat d'assistir a aquest ball la Banda Municipal, hi assistirà la de la Casa de Caritat.

Monument an en Pitarra.—Ahr a la tarda, baix la presidència de l'arcalde, se reunirà la Comissió executiva del monument an en Pitarra, assistits d'alguns senyors ayres y bastards y la senyora Sarracina, Roug Guimera, Urgell y Aynd Rabell.

Segona efectuar l'inauguració oficial el dia de Sant Esteve, a les deu del matí.

Reunir-se a l'«efecte al Palau de Belles Arts y dirigirse en manifestació oficial a la plaça del Teatre».

Notificar aquests acords a la família de Pitarra.

Convidar an en Querol, que es autor de la estatua.

Convidar a les societats artístiques, literàries y obreres de Catalunya, a les corporacions de Barcelona y a les societats d'autors y actors.

Convidar també a les autoritats.

Adquisició de material.—El dia 27 a les cinc de la tarda, hi haurà a Càlia Clut el fallo del concurs per l'adquisició de material de fusta y altres objectes al destí als comitès.

Al Negociat de Comestibles hi ha el pla de condicions.

De la Diputació

Comissió Provincial.—En la sessió d'ahir va ocupar-se aquesta Comissió dels assumptes que segueixen:

Recurs de don Jaume Torrens contra l'imposició d'una multa per la Tinença d'Arca d'el districte primer d'aquesta capital per expendre vi en la via pública.

Idem, de don Josep Aina contra un acord de l'Ajuntament de Mollet relatiu al nomenament d'«arxivador-comptador».

Idem, de M. Monguet y altres regidors d'Igualada contra l'arcalde de l'esmentada població per extralimitacions en l'exercici del seu càrrec.

Idem, de don Amar Pató, gerent de la Societat «Nuñez y Companyia», contra un acord de l'Ajuntament de Sant Boi de Llobregat reformant el servei de l'«Entenament públic elèctric».

Instància del sudit senyor en sollicitud de que's recongueri el procediment d'«apremi» contra aquella Societat següent el mencionat Ajuntament per fer efectius certs honoraris.

Idem, de don Joaquim Brau demanant que s'ordeni al mateix Ajuntament que l'admeti notoriament en el càrrec de mestre d'obres.

Recurs de don Fortunat Montpar contra una providència de l'Arca d'el districte de Vall sobre sacrifici de bestiar.

Acció econòmica

Els farineros catalans.—He sigut enviat al seu desd el següent telegrama:

«Enlil Junoy.—Congrés diputat.—Madrid. Si's desclou avui impost transitori blets, pot manifestar:

Primer. Que no pot aplicar-se l'lei candado, que ha sigut derogada per la llei aranzaria vigent, que exigeix en la seva base octava una llei per alterar drets aranzels. De manera que no pot regir recarres fins que hagi sigut aprovat pel Parlament.

Segon. Valguent el blat estranger francobordi Espanya 17 francs, el nou dret representa més del seixanta per cent de protecció.

Tercer. El dret assignat a la farina no guarda proporció al blat, sofrint una veritable reducció, favorablement importació farineros estrangers.

Quart. El límit fixat de 25 pessetes Castellana que representen unes 29 pessetes en el litoral, equival aproximadament a 5 rals fa menys que se prou d'«escassetat».

«L'Ajuntament s'hauria de preocupar de posar fàcilment buriat per acord d'alguns especuladors que coadeixin uns quants vagons a prou inferior al límit, tant sols un dia».

Sisè. No sabem si els Estats Units, arbitres del nostre Aranzel, s'han conformat ab l'acord del dret de les farines com ho han fet pels blets. D'esser així ens haurien fet una nova jugada y s'«collocaria en situació ventajosa per enviar-nos farina en comptes d'«enviar-nos blat, obrint mercat a la molinaria lanki».

El president, Joan Pascual.—El secretari, Josep Rovira».

D'Hisenda.—A la Delegació s'han constituit avui els següents dipòsits:

Don Angel Llorca, 3,780 pessetes; don Carlos Roig, 1,611'60.

També s'han signat els pagues que segueixen:

A don Francisco de P. Planas, 35,000 pessetes; don Mariano Rodríguez, 12,220; a don Jaume Roig, 318'55, y al dipositar pagador, 177,000.

Vida corporativa

Obra de lliberació.—Degut a les gestions d'aquesta Associació, són molts els presos que, ab motiu de la visita general de presons, obtingran la llibertat provisional y des de les vinentes festes de Nadal podran estar al costat de les seves famílies.

Fundació Catalana de Filosofia.—Ab assistència de regular nombre de socis se celebra dimars prop passat la reunió acordada.

El senyor Artur Quilis llegí un treball sobre l'«Evolució de la Ciència», de Wells, en el que avança ab gran quantitat de solides començaments, la precisió y claretat en que està escrit en dit treball hi ha una gran part destinada a l'exposició de la «identitat del temps», teoria exposada en dita obra.

Després el senyor Ruiz explicà'l concepte de la filosofia.

Explicà les dues intencions.

Centre Excursionista de Catalunya.—Avui dijous, a dos quarts de deu del vespre, don Rosend Serra continuarà ses conferències desenrotllant el tema: «Valor etnogràfic y històric del Folk-lore».

Ateneu Enciclopèdic Popular.—Avui no hi haurà conferència perquè's reuniran les Seccions ab l'objecte de tractar de assumptes interiors.

En la sala número 2, se donarà a les deu una classe de geografia y astronomia, y en la sala número 3 don L. Balcells donarà a la mateixa hora una classe-conferència de Mecànica aplicada.

Sobre la matricula per a les classes gratuïtes de solfeig teòric y practic, elemental y superior, que començaran el 2 de janer.

Demà s'inaugurarà l'«urs d'itali».

El dimenge vinent tindrà lloc una excursió a les mines de plom de Sant Pere Martir, dirigida per don Baltasar Serradell.

D'Instrucció

Crída als mestres.—Per a enterar-nos d'un assumpte que's interessa, la Junta municipal de primera ensenyansa crída als mestres y a les mestres de les escoles de 1.875 pessetes que encara no tingun firmat el tractat de lloguer del local ont tenen establert el colegi.

Vida política

L'Unió Republicana per la Solidaritat.—El diari den Lerroux, següent en la seva coitura incurable de tergiversar la veritat, diu ahr que's acords de la Junta Provincial republicana de Tarragona, presos en la reunió celebrada dimenge prop passat, eren essencialment antisolidaris.

Per a que's vegi la manca absoluta de veritat de l'orgue antisolidari, publiquem a continuació l's acords de referència:

«Primer. Manifestar-se adhesió a la direcció política que de dret correspon a la gestió de don Nicolau Salmerón, considerant insubstituïble en les actuals circumstàncies.

Segon. Seguir ab l'actual organització de l'Unió Republicana y a completa independència, sense aplicar cap dels seus principis al procediment, havent de quedar sempre intactes y intangibles els seus ideals y aspiracions.

Tercer. Adoptar y seguir respecte a la Solidaritat catalana la conducta que, en cada cas concret y determinat, sigui convenient una Junta Regional formada per igual representació de totes les provincies de Catalunya y presidida pel que, en Salmerón, quan aquest tingui a bé assistir a ses reunions, decidint y definint en cas d'«empat».

En tot lo que sigui referència a eleccions haurà de respectar-se l'«indivisió» y autonomia de cada circumscripció y cada districte, tant per la elecció de diputats a Corts y senadors, com per la de diputats provincials y regidors.

Quart. Nomenar una comissió de membres de aquesta Junta de Tarragona, que en sa representació assisteixi a l'«Assemblea» de les provincies de Catalunya que s'ha de reunir a Barcelona, procurant que prosperin en llur essencialment acords presos».

Y d'«això» diu El Progrés acords antisolidaris. Se veu bé que's periodistes lerrouxians tenen per molt infelissos als seus llogidors.

En Salmerón y's antisolidaris.—Creiem interessant reproduir els principals fragments d'una carta escrita per un diputat republicà a un polític regionalista de Barcelona. Diuen així:

«El senyor Salmerón rebé una carta den Lerroux que no volgué contestar sinó de paraula. En Giner arribà a Madrid per fer impressió an en Salmerón ab els fets de dimenge y en Salmerón aprofità l'oportunitat per parlar ben clar, reunint-se als seus companys».

Aquests proposaren an en Salmerón que s'«l'partit republicà se separari de Solidaritat, en Lerroux, en obsequi a l'unió del partit, estava disposat a deixar Barcelona».

